

Litrarul

Trezirea

Se trezeau de la 5 dimineața ca să meargă la pescuit. Pe la patru și jumătate bunica îi dădea deșteptarea, iar când se ridica din pat încă buimac îl găsea pe bunic deja făcând mămăligă pentru momeală. Aveau pregătite de cu seară 'uniformele' și ranițele pentru pescuit - erau niște tunici minerești a căror origine era îndoielnică, dar asta nu era deloc straniu căci în ograda bunicului se găseau fel de fel de daravele. Avea o magazie ultra-utilată și un banc de lucru unde menghina mare și unsuroasă îi făcea deliciul după-amiezilor, strângând între fălcile ei tot felul de meștereli, de la coceni de porumb până la fiare de prin curte sau altele adunate de pe drum. "Hai mamaie, că acum se ridică soarele și nici măcar nu sunteți pe baltă", spunea bunica în timp ce le pregătea micul dejun. Știa că trebuia să mănânce bine căci "pe gărlă imediat te răzbește foamea" așa că înfuleca tot. Nu mergeau des la pescuit și nici măcar când mergeau la gărlă nu i se părea mare lucru, însă îi convenea că se plimba cu bunicul și simțea libertatea bătrânului care se desprindea de gospodărie. Bunicul, care probabil mâncase, pregătea bicicletele pentru drum, le umfla roțile - era ceva de mers, spre două ore, cel puțin o oră o făceau până treceau podul și ajungeau în Balta lalomiței, apoi pe drumuri de țară până pe canale în inima insulei. Bicicleta lui era aproape la fel de mare ca a bunicului - neagră, marca Carpați - cu o șa maronie din piele și roți cu multe spițe, o împrumutau de la unchiul Gică care n-o mai folosea, și mergeau de cu seară să o antameze. Bunicul era pregătit pentru orice, avea și ventile și camere de rezervă suplimentare deși nu făcuseră vreo pană așa era bine, să fii pregătit.

Când erau gata bunica îi petrecea până la poartă, încălecau cu "La revedere" și se pierdeau pe ulița pietruită spre drumul mare. Liniștea din ogrăzile din jur era apăsătoare, plescăită doar de zgomotul roților pe asfalt, apoi cam pe la primărie apăreau primele raze de soare ca niște săgeți de după pod și de acolo de abia aștepta să ajungă la halta ferată unde aveau să traverseze peste liniile de tren ca să ajungă pe autostradă.

Pe drum

Ajungând în dreptul barierei auto, trecând prin fața haltei CFR coborau pe o potecă spre ieșirea din pasaj. Ridicau bicicletele peste parapetul șoselei și o luau spre capătul podului care se înălța ușor-ușor peste Borcea. Lângă el cel vechi, construit de Anghel Saligny, se curba în scheletării și după câteva serpentine desfășura în toată splendoarea lui ruginită, cu fluviul dedesubt ce curgea vânjos. Apoi își făceau apariția pâlcurile de copaci și balta. Începuse să se lumineze bine, pe pod bătea un vânt cald și plăcut ca o pătură prietenoasă. Bunicul se uita către gărlă cu puțină îngrijorare.

- Țsta și-a făcut veacul, zise cu nostalgie.

- Nu s-a închis?

- Ba da, când a făcut 103 ani. Acum e folosit doar de marfare, când fac manevre. Băiatului nu-i era clar ce putea să însemne o "manevră" dar o lăsa așa.

- Dar lui ăsta nou când i s-a dat drumul?

- În 1986. Erai tu mai mic... nu știi că a lucrat și unchi-tu la el?

- A lucrat?

- Păi da ... Dar mai mult la ăla de la Cernavodă. Acolo și-a rupt și o coastă.

- O coastă?

- Da, când a căzut de pe schelă.

- Ce schelă, bre?

- Da, dar era asigurat.

- Păi nu era asigurat?

- Ba era. Dar te rănești oricum, bine că n-a pățit altceva.

- Și a căzut?

- Nu, băiete, a rămas agățat în ham. Făceau o lucrare de sudură sub arcuri... eh, nu-i chiar așa simplu, tot te lovești.

- Ah...

Urmă o pauză; pedaleau unul după altul pe pasajul pietonal. Băiatul era curios.

- Păi și pe celălalt pod, când nu era drum de mașini, voi cum treceați?

- Uite așa, pe el.

- Și când venea trenul, ce făceați?

- Ne dădeam la o parte, bunicul zâmbește pe sub începutul de mustață căruntă.

- Așa? ... Păi și aveți loc?

- Era loc, puțin, dar era.

- Și nu s-a rănit nimeni?

- Eh... ba da, a căzut unul cu căruțul, a căzut în apă și dus a fost.

- Și cu căruțul cum treceai?! Sau cu mașina...

- Cu mașina - cu bacul, ce ai uitat?

- N-am uitat. Și omul ăla a murit, cum a murit?

- A venit trenul, au tras sirena, s-a speriat și s-a aruncat în Dunăre cu căruț cu tot.

- S-a înecat?

- Da, l-au scos cu scafandrii. Că avea căruțul legat de mâna cu o șfoară și l-a tras la fund.

- Ah! ... Da' așa alții ... au mai sărit de pe pod și n-au murit?

- Au mai sărit, dar nu aveai voie să sări de pe el. Mai săreau niște derbedei. Tu să nu sări, auzi?

- Eu?

- Da... păi ce, până ajungi jos te lovești de apă. E ca și cum ai sări de la 4 de la balcon, te rănești.

- Nu bre, nu fac io d'astea.

- Păi să nu faci. Că și unchi-tu ... cât s-a mai pătimit cu coasta aia. L-am trimis eu la spital la Cheferre la voi la Constanța dar tot îl ia cu un junghi câteodată, și tot nu e bine.

- Păi e doar o coastă, nu se sudează la loc?

- Ba da ... Da' uite așa fu să fie. Mama lor cu podul lor cu tot, ce să-i faci, are și meseria asta niște riscuri.

- Bine bre.

Deja ajunseră în capătul celălalt al podului și puteau să coboare cu puțină viteză prin tunel. Băiatului îi plăcea cum aerul îi făcea vârtejuri pe față, se ridica în pedale, se cabra un pic pe bicicletă și accelera luând-o înainte. Bătrânul îl lăsa în pace și îl ajungea încetșor. Leșiră pe sub pod ca să ajungă pe drumul de pe dig, unde era o barieră și o cașcarabetă goală.

- Nu-i nimeni, bre, de pază? Întrebă băiatul curios de lipsa vreunui element uman.

- Cin' să fie, măi băiete? Erau ... dar nu mai sunt, că după Revoluție s-au cam desființat.

- Și cu bariera asta ce facem?

- Treceam pe lângă ea, ce să facem? Și o luară pe drumul de pe dig, în aval de Borcea. Hai să nu ne apuce seara pe aici ... , întări bunicul.

Pe stânga lor perdeaua de plopi de până-n dig își dezvelea secretele cu câte un foșnet sau un zgomot surd făcut de un animal sau câte o pasăre. Începuse să se încălzească și-și suflecă mânecile de la salopetă. Dintre toți nepoții pe el îl lua cel mai mult, îi zicea că este cel mai ascultător și are răbdare mai mult. Îi plăcea cu bunicul, nu-și mai amintea când a fost prima-prima oară la pescuit, dar să tot fi avut vreo 6-7 ani și din toate drumețiile cel mai mult își aducea aminte de pădurile acelea litiere, primăvara, când Dunărea le îneca și apele se retrăgeau - acolo era cel mai bine de pescuit. Ținea minte că mai mult se plictisea și de "undița" lui avea grijă bunicul care se ocupa de tot. El își scotea cizmele și se bălăcea la mal, inventând jocuri cu degetele de la picioare prin nămolul ca untul care mirosea a sulf și a iod, de la frunzele putrezite. Sau urmarea câte o lighioană mică care se suia prin copaci, ba admira cu gura căscată roata soarelui prin crengile pădurii dese, unde ajungea mai puțină lumină și aceea răsfirată-n sulite printre frunze.

Ținea minte că odată, tot atunci când era mic, rămăsese cremene când un uliu mare și-a desfăcut aripile plonjând dintr-un copac și a planat deasupra apei din pădurea înecată de parcă era o

scenă ruptă dintr-o poveste. "Bre, l-ai văzut, uite ce uliu, uite uliu!" Peste ani și-a dat seama că de fapt confunda imaginea aia cu coperta unui manual de Limba Română din gimnaziu ce înfățișa un desen din poeziile lui Eminescu, dar asta nu mai conta și scena aceea i-a rămas vie mult timp - vulturul planând pe sub copaci și peștii ce scoteau botul după aer. Trăise momente plăcute la bunici și pentru el copilăria fericită însemnau amintirile de pe Borcea. Casa lor era una nu foarte mare dar avea multe dependențe, magazine, acareturi și un pod fabulos, lung și prăfuit în care nu avea voie să intre ca să nu pătească ceva. Și pentru că îi plăcea să cuprindă totul dintr-o privire, se suia pe scara de la pod și stătea să privească toată curtea și grădinile din jur care se numărau una peste alta până la drumul principal și dincolo hăt spre gârlă. Se vedeau și podurile de peste fluviu și plaja de nisip de lângă fosta herghelie mai în amonte și pădurile de lângă. Când era senin și soare puternic se vedea până departe pe dealurile de la Cernavodă ce printr-un efect magic câteodată păreau foarte aproape ca și cum veneau imediat după copaci, dar asta se întâmpla rar. Și nukul imens din centrul curții care se termina sub streășina mansardei și era foarte răcoros vara, atât de mult că răceau de fiecare dată când mergeau la țară. Și stătea uneori cu serile cocoțat pe scara aceea până când soarele apunea, încercând să cuprindă tot universul care i se dezvăluia treptat în mintea sa fragedă de copil precoce.

Pe partea cealaltă a drumului se vedeau ferme răzlețe printre culturile de porumb care prindeau un verde crud cu dimineața care se ridica lent peste câmpie; din când în când miriști golașe întrerupeau ritmul ușor plicticos al parcursului.

- Eh, e bine că-i încă dimineață, stai să vezi când ne întoarcem, că ne-o prinde colbul. O să dea cu zăpușeală, zise bunicul mai mult pentru sine.

- Și când ne întoarcem?

- Păi după prânz, când ne-o răzbi foamea iară.

- Și n-o să ne fie cald?

- Ba da. Da' dai jos flaneaua și rămâi cu tunica pe deasupra să nu te arză soarele.

Pedalau molcom ocolind gropile din drum - câte un bătlan sau o barză rupea liniștea de greieri dinspre baltă ieșind în pădure ca niște rachete vii și albe.

- Bre, dar astea de pe dreapta nu sunt ferme?

- Ba da, uite aia e ferma 5 și aia mai încolo e ferma 6.

- Aha... Și mai funcționează?

- Păi da, ce crezi? Remorcile alea de devreme ce făceau aici? Sunt în funcțiune, cine face toată agricultura asta?

- Și canalele ale cui sunt?

- Ale statului ...

- Păi pe ele cine le mai folosește, se mai fac irigații?

- Se fac, se fac... Nu așa cum se făceau acum 20-30 de ani dar se fac și acum. Bătrânul gândea. Eh, mai băiete, uite așa trece timpul ăsta... nici nu știi. Nu știi când vine pensia pentru tine, parcă ieri- alaltăieri mă angajasem la CFR... uite așa au trecut 35 de ani, cu cheferu, cu pescuit ... cu mamă-ta, adică mă-sa - bunică-ta.. nici nu știu cum am ajuns la pensie. Copiii s-au făcut mari, pe urmă ați veni voi. Când s-au dus toate astea?

Băiatul nu înțelegea despre ce vorbește bunicul dar îi simțea emoția. Pentru el experiența pescuitului era cufundarea într-un ritual plin de reguli și de canoane care-l aduceau în mijlocul naturii cu tataia; la vârsta lui pensia era departe și adolescența de abia începuse.

- Anii trec mai băiete, trec. Să te însori, auzi, să te așezi la casa ta și să te însori.

- Așa o să fac, bre. Când o să mă fac mare, băiatul râdea - bunicul avea un fix cu însurătoarea. Peste alți ani avea să ajungă un subiect de bâză între cei doi, dar asta este o altă poveste.

- Bre, mata când te-ai însurat?

- La 25 ... da, la 25. La 24 am întâlnit-o pe mamai-ta și la 25 ne-am luat. E o vârstă bună, nu ești nici vrej și nici nu-i prea târziu. Să nu faci că unchi-tău ăl' mare, că atunci când e târziu, e târziu... nu-i bine, măi băiete, și copiii ăștia au rostul lor.

Pedalau; începea să se facă cald și nici nu era trecut de ora 8. Mai aveau puțin și se apropiau de canalul lor, nu-și mai aducea aminte unde era, dar știa că se făcea un drum mare la dreapta și după era și canalul. Și așa a și fost.

La pescuit

- Bre, aici trage roșioară?

- Aci, pe canal?

- Da...

- Și roșioară, și răpitor dacă îi pui rămă. Vrei să dai la rămă? ... Dar e mai complicat, lasă că e mai bine la mămăligă.

- Bine, zise copilul bătând în retragere.

- Mai trage și un pic de albitură. Și crap, mult crap.

- Crap chinezesc?

- Din ăla.

- Dar de unde a venit aici?

- De la crescătorii, de unde să vină? ... Păi erau pline crescătoriile acum ceva vreme, vreo zece-cinșpe ani... să tot fie.

Vântul sufla lejer brusturii de nuferi ce creșteau pe lângă stufăriș, bunicul mai trăgea câte o plătică din apă și exclamă câte un "Ha, l-am prins" satisfăcut și scotea acul de la cârlig dintre buzele

peștelui. Băiatului nu-i plăcea operația asta și se străduia să tragă cât mai ușor, ca nu cumva să-l facă să sufere și mai mult. Era trecut de ora 11 - în curând aveau să mănânce ce aveau pregătit în ranițe.

- Bre, mai ai niște măr?

Bunicul tăcea.

- Niște măr? ... insistă copilul.

- Mai e, dacă mai vrei vino-ncoace să-ți dau.

- Eh, mai târziu...

- Ți se făcu foame, ti pominești, îl îngână un pic bunicul. Stai că mâncăm curând ... ai răbdare. Și fiecare își vedea de ale sale.

În toată liniștea aia grandioasă la un moment dat firul se scutură puternic și se scufundă brusc în apă. Nepotul se sperie și se cârmi în bățul undiței.

- Ha! exclamă bunicul, asta e unul mare, ai grijă! ... Băiatul înspăimântat trase tare, dar o forță mai puternică i se opuse, nereușind să scoată peștele din apă.

- Stai așa, nu trage tare! se repezi bunicul la el. Ți e un litrar, trage-l ușor, lasă-l să respire un pic, să înghită aer, și-l tragi ușor la tine. Însă copilul se panica și încerca să scoată peștele din apă brusc fără să reușească.

- Stai măi băiete, nu trage cu putere, nu ți-am zis?! Nu trage că o să rupi meșina, ușor-ușor... bunicul aprins, mai să-i vină în ajutor, în timp ce peștele se zvârcolea și mai mult. Băiatul tremura și contrar indicațiilor încerca să salte undița fără succes. Emoția îl cuprinsese tot și, deși știa că era bine să se liniștească, cedă impulsului și se opinti cu toată puterea, sprijini undița de mijloc și smulse cu forță.

- Nu, nu... bălmăjea bunicul, dar prea târziu... meșina cedă cu un pocnet scurt și peștele dispăru în adâncuri. Ptiu!... , exclamă bunicul a pagubă. Se duse litrarul... Băiatul împietri cu inima gonind și cu jumătate de meșina fluturând liber. Știa că bunicul i-a spus altceva, dar nu rezistase și forțase. Îi părea rău după pradă.

- Măi, și era o nadă din aia bună ... dacă nu mă ascuți! înjurând printre dinți. Of... căpos mai ești, căpos-căpos, ca unchi-tu! bufni nervos.

- 'Aidi bre... n-am vrut, se scuză băiatul. Bunicul se apropie și îi luă undița beteagă.

- Mai ai meșină? întrebă băiatul timid.

- Mai am, mai am... vezi în raniță la mine ... e o rola întreagă, lasă că iau eu. Dar asta o promisem de la Gică, oftă și se duse să oblojească echipamentul. Băiatul privea timid reparația. Nu înțelegea de ce nu ascultase dar acum era prea târziu, litrarul se dusesse - i-a scăpat.

- Hai bre, că e doar o meșină..., băiatul împăciuitor.

- Poate rupeai și undița! Să vezi ce-ți făceam... că bețe bune nu mai sunt, asta-i cea mai bună undiță pe care o am, bolborosind în timp ce schimba nailonul. Trebuia să fi pus eu d'aia groasă de 2 mm. Of... d'aia-i bună doar la gărlă, c-aci pe baltă ... țșțș! spre băiat și acesta tăcu și așteptă să treacă, erau la pescuit, ce putea să se întâmple foarte rău? Bunicul termină și îi întinse undița cu îndemnul "Ai grijă de ea" și se postă la locul său. Vântul cald răscolea stufărișul și își aminti că i se făcuse foame, spera că în curând aveau să dejuneze.

De obicei nu se întâmpla mare lucru - dar tot în ziua aia, ca din senin - așa ca orice lucru neașteptat, una din crengile verzi aproape fosforescente de pe brusturii de pe apă a luat viață și s-a unduit printre frunze îndreptându-se repede spre el. A făcut ochii mari când și-a dat seama că era un șarpe - unul mijlociu, nu avea mai mult de 40 de cm, care s-a oprit la doi-trei metri în fața lui și a ridicat capul cu limba bifurcată pipăind intermitent aerul. A înghețat și a dat să fugă îngrozit, deși șarpele nu părea să-l atace și din direcția privirii și-a dat seama că țintea punga unde se strânseseră crăpișorii. Nu știa ce să facă și rămase stană, ar fi vrut să strige dar vocea și gâttelejul îi înghețase într-o frică fără voce. S-a speriat și mai tare când șarpele a mai înaintat un metru și atunci, fără să gândească, aproape din instinct, a scuipat și l-a nimerit în cap. Șarpele a închis ochii și și-a oprit înaintarea. Apoi băiatul încurajat de izbândă a început să scuipe continuu folosindu-se de salivă ca de o armă. Vocea i-a revenit și printre câteva salve reușea să mai scape și câte un "ah... ahh!... ptiu-ptiu" - animalul încolțit s-a retras lăsându-i peștii în pace. A scăpat, respira greu și transpirase, doar oare a acționat bine? Bunicul de după stuf îl auzi cum se agită și-l întrebă cu calm ce are de face așa. De abia atunci cuvintele au reușit să iasă cu putere, ca de sub presiune.

- Un șarpe, un șarpe! A venit să-mi ia peștii, bre, un șarpe! vorbele năvăleau afară cu năduf. Un șarpe! L-am scuipat în cap și a fugit, cumva mândru. Bunicul nu-i răspundea și inima îi bubuia încă tare dominând ochiul de apă.

- Bre... , încercă copilul către bunic să-i dea o explicație.

- Eh, răspunse acesta, îi era și lui foame ...

Băiatul încerca cu gesturi panicate să scoată undița din apă, de frică ca nu cumva să pățească și ea ceva.

- Dar era veninos? către bunic, neîncrezător.

- Probabil că nu, răspunse acesta calm, că era un șarpe de baltă. Apoi după o pauză - dar nici nu îți era bine dacă te mușca, că... mușcă dacă îl ataci, ripostează - ca orice animal.

- Bre, ce m-am speriat!

- Hehe, trece-trece ... până mâine o și să uiți ... Și, ce era să-ți pape, ciocul? Îți lua peștii, bunicul chicotind ușor. Băiatul își revenise cu pulsul la normal. A trecut ... nu i s-a întâmplat nimic. Mai bine încerca să ignore și să-și vadă de pescuit.

Bunica

Și cam așa erau zilele petrecute la pescuit cu bunicul. Se mai rupea o nadă, mai pica câte un pește mai mare, dar de obicei pescuitul curgea liniștit și fără evenimente deosebite. Au strâns undițele undeva după ora trei, când soarele îi topise de tot, și aproape de cinci au ajuns acasă. Bunica îi aștepta cu focul făcut și se apuca să curețe peștele de cum intrau pe poartă.

- Ia să vedem câte kilușoare ați prins mări băieți? mergând după cântar.

- Eh, mă-so... să tot fie vreo patru kile de baboi... Cred că ajunge de-o ciorbă!

Frații cei mici ieșeau și ei, dând târcoale pescarilor, însoțiți de alaiul de pisoai ce le mirosea a bunătați.

- Bre mamă, dar până la cină ai și tu ceva și pentru noi? Că venim direct de pe baltă și...

- Am, trebuie să am, ia vezi că mai e-n sobă niște tocană de ieri. Asta dacă n-au mâncat-o chisicilii, râzând. Dar asta mare a făcut treaba bună? Ia să vedem mamaie, tu cât ai prins?

- Eh .. să aibă și el vreo două kilograme bune, estimează bunicul. Și dacă prindea și litrarul ăla frumos, ptiu...

- Ce litrar? bunica.

- Eh, bre... unu' mare, dar s-a rupt așa...

- Pfiu, pufnea bunica.

- Lasă mări băiete, că până o să te însori o să mai prinzi tu la baboi, hehe... , amuzat și bunicul.

- Uite, 2 kile 200, zise bunica ridicând cântarul în aer. Lasă că asta îl păstrez pentru mamă-ta, îl bag la congelator să-l luați cu voi când vă întoarceți.

Pregătirea cinei era un proces îndelungat și la care participau toți. Și era ca în bancul ăla cu pește fără reproș, câte trei-patru feluri de mâncare din aceeași captură: și ciorbă, și saramură, și prăjit la cuptor și plachie cu multă ceapă - mirosea divin, nu aveai ce să comentezi. Asta înainte de Telejurnal, când atmosfera din bucătărie devenea ca de Crăciun, însă mutată în cheie pescărească.

Epilog

Din anii aceea au rămas cele mai puternice amintiri din copilărie, iar Borcea cu farmecul său acvatic avea să mă urmărească toată viața și pe alte cursuri de apă. În timp gospodăria bunicului avea să-și piardă din culoarea aceea de aur și să se schimbe treptat în "la țară", iar când am crescut am început să dau acolo rar. Am fost de curând și lucrurile se schimbaseră, nu mă mai simțeam ca și cum aș fi plutit: casele erau case, șoseaua prăfuită, oamenii oameni – nu îngerii obișnuiți din copilărie... Unde era strălucirea? Am căutat-o în casă, în grădină, pe scara pe care mă suiam ca să surprind lumea într-o privire ... nu era. Ceva lipsea, ceva din caietele și rebusurile din antecameră, din poveștile lui la lumina veiozei, sau scutul și mâncatul noaptea cu "Milo" sau "Mă-so". Cămara mică și verde cu pragul de lemn, în care tot timpul era câte o damigeană plină cu ceva. Cum ne aducea la bloc ouă și scovergi, cum

apăruse bastonul - mirosul de apartament din anii '80 de nou, de după vacanță, cu pepeni verzi înspre august târziu. Grădina de gutui vara și încercările de hamace făcute din preșurile de pe holul lung. Pâinea "plimbată cu trenul" rămasă din pachetul de prânz de la serviciu, și merele ce sfârâiau în cuptor. Desenele animate de la bulgari, și filmele lor cu vagă aparență de Occident. Zgârcenia și pachetele de țigări Carpați, cu damful lor inconfundabil, cum asculta buletinul de știri la radio și omora puricii la puii de pisici pe pridvor. Era impiecat de mișcare. Seturile complete de scule din magazii, căștile de miner și toate sârmele posibile și imposibile. A fost cap de familie ... câtă dragoste era acolo și ce greu o arata; cum a avut grijă de toți copiii lui. Și-a îngropat unul; n-am fost acolo. Cum se ascundea de nevastă să bea țuică pe furiș, cum s-a îmbolnăvit și a scos tot ce însemna sărat și alcool. Și înjurăturile fantastice cu anafura mă-tii și papucii și lampa și, evident, dumnezei. Îi plăcea să povestească, făcea glume jovial, mai ales în afara curții. Acasă pentru el era la nenea Gică, la mama-sa. Spre bătrânețe s-au mutat în casa mare, apoi pareza soției și cum i s-au întărit gingiile treptat. La sfârșit mi s-a părut un erou. Moartea e "un lucru de făcut" - să te îngrijești de final, precum cutumă și pentru familie. Și tot acolo e.

Am luat-o după casă plimbându-mă înnegurat prin curte dezamăgit de mici schimbări de decor - o potecă de ciment, un copac tăiat, un gard reconstruit – întinări la neprihănirea unui loc nesfârșit, dar nu era nimic nici acolo. Doar peretele casei, gardul vecinului și în fund un corcoduș la fel de bătrân precum lemnul gărdulețului ce separa acel loc de grădină. Și s-a întâmplat. M-a învăluit cumva o lumină interioară intensă - o bucurie ce explodează treptat, cu un curent ce coboară pe șira spinării - eram iar copil sărind uluca cu frații, de parcă și le auzeam chicotele ... Apoi lumina s-a estompat, sonorul s-a tăiat, copiii care încălecau gardul au dispărut, însă culoarea a rămas. Curtea era din nou cea în care mă jucasem, bunicii fuseseră oamenii lui Dumnezeu care îmi vegheaseră nevinovăția, vița de vie, ograda erau la locul său, iar merele sfârâiau în cuptor și mirosul de pește gustos învăluia casa.

Mihăiță Niță (c) mai - iulie 2016